

Înălțarea lui Iosif

Înălțarea lui Iosif

Introducere

Istoria lui Iosif din Vechiul Testament conține multe indicii despre Persoana Domnului Isus. În mod deosebit cu privire la suferințele pe care a trebuit să le îndure din partea fraților săi, Iosif este o imagine clară a Celui care fost lepădat tot de frații săi, iudeii. Multe amănunte, unele de o exactitate uimitoare, sunt în concordanță deplină. Numim doar câteva exemple: aprecierea din partea tatălui, ura fraților săi, vinderea la națiuni, prețul trădării etc.

Poate mai puțin cunoscute ne sunt paralele dintre Iosif și Domnul Isus cu privire la înălțarea de care amândoi au avut parte, după ce mai înainte au trecut prin durere și suferință. Petru scrie în prima sa epistolă despre „patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea” (1 Petru 1.11). Și Domnul Isus, în cuvintele adresate ucenicilor pe drumul spre Emaus, a pus suferințele în legătură cu slăvile care vor urma: „Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea și să intre în gloria Sa?” (Luca 24.26). După suferințele groaznice a urmat o slavă incomparabilă.

În cele ce urmează dorim să ne ocupăm cu distincțiile și onorurile, pe care le-a primit Iosif din partea lui faraon, ca să învățăm ceva despre slăvile pe care le-a primit Domnul nostru după înălțarea Sa la cer. Cugetând la pasajul din Geneza 41.42-45 să ne lăsăm îndemnați să ne ocupăm mai mult cu Domnul nostru în slavă, să ne interesăm mai mult de ceea ce a avut El parte după împlinirea lucrării de răscumpărare! Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă: „căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3.1,2). Domnul Isus Însuși ne spune: „Unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta” (Matei 6.21). Pentru Dumnezeu Tatăl este o mare bucurie când ne preocupăm mereu cu Fiul Său în suferințele Sale și cu slăvile Sale.

După ce Iosif a fost eliberat din închisoare, s-a bărbierit și a îmbrăcat alte haine, deoarece nu putea în niciun caz să pășească în fața lui faraon cu hainele pe care le purtase în închisoare. Când faraon a aflat însemnătatea visului său, și-a dat imediat seama că în fața lui stătea o persoană nemaipomenită. „Vom găsi noi un om asemenea acestuia, în care este Duhul lui Dumnezeu?” (Geneza 41.38). Dar nu a exprimat numai cuvinte de apreciere, ci la sfârșitul acestei scene, Iosif a primit o serie de distincții, care pentru acel timp reprezentau ceva deosebit. Faraon:- i-a dat inelul său;- l-a îmbrăcat cu haine de in subțire;- i-a pus un lanț de aur la gât;- a ordonat ca toți să se plece înaintea lui Iosif;- a dat în mâna lui Iosif toată conducerea asupra împărăției sale;- i-a dat un titlu și- i-a dat o soție.

Să privim pe rând aceste puncte și să ne întrebăm: ce putem învăța de aici despre slava Mântuitorului nostru?

Inelul

În timpul Vechiului Testament, purtătorul unui astfel de inel putea să emită și să pună în vigoare legi și ordonanțe cu efect obligatoriu. Documentele importante erau prevăzute cu pecetea persoanei autorității, pentru a dovedi originalitatea și autenticitatea. În strânsă legătură cu această dovadă de autoritate era și caracterul irevocabil al ordinului, o dată ce era prevăzut cu pecetea legiuitorului. Un exemplu în acest sens îl găsim în cartea Estera 8.8: „Scrieți deci în folosul iudeilor după cum pare bine în ochii voștri, în numele împăratului, și pecetluiți cu inelul împăratului. Pentru că un înscris care este scris în numele împăratului și pecetluit cu inelul împăratului nu poate fi desființat.” Aici apar ambele elemente: autoritatea și caracterul irevocabil.

Să ne imaginăm acea scenă înaintea lui faraon: bărbatul cel mai puternic al acelor timpuri scoate de pe mâna sa inelul, un semn al domniei și al autorității absolute, și îl pune pe mâna acelui iudeu tânăr, care cu câteva ore mai înainte era în închisoare, neștiind care va fi soarta sa. Ce s-a petrecut în Iosif când a primit direct din partea lui faraon o astfel de distincție și onoare? Tocmai fusese un întemnițat fără drepturi, iar acum era domnitorul Egiptului cu cea mai mare autoritate și cu puteri depline!

Iar Domnul nostru? El este acum Omul înălțat și proslăvit în cer. Dumnezeu a dat totul în mâinile Sale. În acest context citim în 2 Corinteni 1.20: „Pentru că, oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El Amin-ul, pentru gloria lui Dumnezeu prin noi.” Promisiunile date de Dumnezeu și deciziile luate de El își găsesc confirmarea și împlinirea deplină în Domnul Isus. El garantează împlinirea tuturor hotărârilor, pe care le-a luat Dumnezeu; dar El garantează de asemenea și împlinirea tuturor promisiunilor divine. Și cu privire la mântuirea noastră, totul este foarte sigur și stabil: Hristos a murit pentru noi, prin sângele Său vina noastră este îndepărtată.

Dar și realizarea judecății vestite de Dumnezeu în Biblie este tot așa de sigură și irevocabilă. Pe lângă distincțiile și slăvile, pe care le-a primit Domnul Isus ca și Om, El a primit și dreptul de executare a judecăților divine asupra tuturor celor care L-au respins pe Fiul. Dumnezeu Tatăl a dat Fiului „autoritate să facă judecată, pentru că este Fiul al Omului” (Ioan 5.27). Un gând grav pentru toți oamenii necredincioși, dar un apel serios și pentru fiecare credincios de a folosi timpul actual pentru a le face cunoscut oamenilor dragostea lui Dumnezeu, dar și consecințele veșnice în cazul disprețuirii dragostei lui Dumnezeu.

Hainele de in subțire

Inul subțire este o stofă albă sau de culoare deschisă utilizată la confecționarea îmbrăcăminții. În mod obișnuit, numai preoții și oamenii cu vază purtau îmbrăcăminte din in subțire. În Exod 28 este descrisă îmbrăcămintea preotului: „Să faci veșminte sfinte lui Aaron, fratele tău, pentru glorie și pentru podoabă. Și să țeși cămașa de in subțire; și să faci mitra din in subțire” (versetele 2, 39). Mardoheu, omul „pe care vrea împăratul să-l onoreze... a ieșit dinaintea împăratului în haină împărătească... și cu o mantie de in subțire și de purpură” (Estera 6.6; 8.15). Aceste două exemple ne arată că îmbrăcămintea de in subțire era în general purtată de oameni care erau demnitari deosebiți fie din punct de vedere spiritual, fie lumes.

Să ne punem în situația lui Iosif! Ce contrast! Cu scurt timp înainte purta haina înțemnițailor, iar acum haine împărătești! El ajunsese în închisoare pe baza unei învinuiri nedrepte. Dar aceste haine de înaltă calitate arătau oricui foarte clar: înaintea lor stătea unul care fusese reabilitat complet.

Cu privire la Domnul nostru citim în Psalmul 18.19-20: „Și m-a scos la loc larg, m-a scăpat, pentru că Ți-a găsit plăcerea în mine. Domnul mi-a răsplătit după dreptatea mea, mi-a dat după curăția mâinilor mele.” Inul subțire este în Noul Testament un simbol al dreptății practice. A se vedea în acest sens și Apocalipsa 19.8: „inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților”.

Domnul Isus a murit la Golgota nu din cauza vinei proprii. El i-a întrebat pe iudei: „Cine dintre voi Mă dovedește de păcat?” (Ioan 8.46). Cu puțin timp înainte, El le spusese că face întotdeauna ceea ce-i place Tatălui (Ioan 8.29). La fiecare pas, în toată acțiunea Sa, în vorbire și în tăcere, El era în concordanță deplină și desăvârșită cu Dumnezeu și Tatăl Său. Aceasta înseamnă curăție desăvârșită în ochii lui Dumnezeu.

Răspunsul lui Dumnezeu la această viață în sfințenie și curăție a fost învierea Fiului Său. El n-a îngăduit „ca Sfântul Său să vadă putrezirea” (Psalm 16.10; Fapte 2.27). Astfel, Dumnezeu a confirmat într-un mod impresionant că Domnul Isus a murit nu pentru vina Sa, ci pentru vina altora.

Lanțul de aur

Lanțul de aur ne duce în primul rând cu gândul la podoabe, iar în al doilea rând și la acordarea unei vrednicii oficiale. În Ezechiel 16.11,13, Dumnezeu spune despre Ierusalim: „Și te-am gătit cu podoabe și ți-am pus brățări la mâini și un lăntșor la gât. Și ai fost împodobită cu aur și cu argint...” Celălalt aspect îl găsim în Daniel 5.29: „Atunci Belșațar a poruncit și l-au îmbrăcat pe Daniel cu purpură și au pus un lanț de aur la gâtul lui și au dat de știre despre el că va fi al treilea guvernator în împărăție.” Ambele distincții le-a primit Iosif de la faraon.

În legătură cu aurul stau strălucirea și stabilitatea valorii. Pentru obținerea aurului, materialul brut este supus unui proces de topire. În Biblie, aurul este un simbol al răspândirii unei dreptăți divine absolute și desăvârșite.

Iosif nu și-a plecat gâtul sub arta de ispitire a soției lui Potifar, iar acum, gâtul lui era împodobit de un lanț de aur de la faraon.

În legătură cu proslăvirea Domnului nostru, lanțul de aur ne duce cu gândul la faptul că El este încununat acum cu slavă și cu cinste: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, L-ai încununat cu glorie și onoare și L-ai pus peste lucrările mâinilor Tale. Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.7, 9).

Un poet s-a exprimat astfel: „Înălțat în slavă, ai Tăi te privesc. / Gloria, puterea Te împodobesc.”

Închinați-vă!

În Vechiul Testament citim despre care de război folosite pentru a pleca la luptă. Aici însă este vorba despre un car deosebit, folosit de domnitorii acelor timpuri, când treceau prin cetăți și sate cu alaiurile lor luxoase. Deja de departe puteau fi văzute acele care împodobite luxos. Faraon a poruncit ca Iosif să fie purtat prin țară pe al doilea car.

Dar mai mult decât această deplasare pe carul deosebit, era porunca: „Închinați-vă!”, din care rezultă clar poziția de excepție a lui Iosif. Dacă până acum distincțiile au fost mai mult de natură personală, prin această deplasare, toți supușii din Egipt au văzut recunoașterea și onoarea sa publică. Fiecare trecător era îndemnat să se plece înaintea lui Iosif și să-i aducă recunoștința și onoarea celui de-al doilea bărbat în împărăția Egiptului.

Despre Domnul nostru Isus citim în Filipeni 2.9-11: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și i-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn.” Ce va fi odată pentru Domnul nostru, când toate creaturile vor recunoaște că El, care a fost odinioară omorât de oameni pe crucea de la Golgota, este domnitorul pus de Dumnezeu, căruia trebuie să i se supună toți și să Îl recunoască!

Noi putem face astăzi acest lucru de bunăvoie, ca răspuns al inimilor noastre la dragostea Sa sublimă. Dacă Îl recunoaștem pe Isus ca Domn în viața noastră zilnică, întrebăm care este voia Sa și o facem, corespundem dorințelor Sale, atunci putem deja astăzi să contribuim la bucuria și proslăvirea Sa.

Dar ce groaznic va fi pentru toți oamenii, care L-au respins pe Mântuitorul lumii și s-au comportat indiferent față de El: ei vor fi obligați să-și plece genunchiul înaintea Lui.

Domnitor peste toată țara Egiptului

Deja înainte de acordarea tuturor distincțiilor, faraon i-a spus lui Iosif: „Tu vei fi peste casa mea și după cuvântul tău va fi cărmuit tot poporul meu; eu voi fi mai mare decât tine numai cu tronul meu” (Geneza 41.40). Casa lui (adică sfera sa personală) și poporul său, faraon le-a încredințat domniei lui Iosif. Ar fi putut găsi faraon un altul mai bun decât Iosif, căruia Dumnezeu îi dădea succes oriunde acționa (a se compara cu Geneza 39.3, 23)? Minte și înțelepciunea lui Iosif l-au predestinat tocmai pentru această lucrare plină de responsabilitate.

Domnia lui Iosif este o imagine clară despre domnia universală a Domnului Isus. Dumnezeu i-a dat Lui, Fiul proslăvit al Omului, toată puterea asupra cerului și a pământului. Această domnie i-a fost deja transmisă, dar El încă nu a luat-o în mod vizibil, public. „Pentru că, supunându-i toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Dar acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse” (Evrei 2.8).

Domnul Isus este punctul central al tuturor sfaturilor lui Dumnezeu. Acest sfat conține și „buna Sa plăcere pe care Ți-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.9, 10). „Pentru că El trebuie să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale” (1 Corinteni 15.25).

Astăzi, Domnul este disprețuit și nebagat în seamă, dar atunci va domni neîngrădit și „plăcerea Domnului va prospera în mâna Lui” (Isaia 53.10). Atunci, El va conduce cu dreptate și totul va fi în concordanță cu Dumnezeu.

Expresia lui faraon: „eu voi fi mai mare decât tine numai cu tronul meu” ne duce cu gândul la 1 Corinteni 15.24-28: „Atunci va fi sfârșitul, când El va da Împărăția Celui care este Dumnezeu și Tată, când va fi desființată orice stăpânire și orice autoritate și putere. ... Dar, când spune că toate au fost supuse, se înțelege în afară de Cel care i-a supus toate. Dar, când îi va supune toate, atunci și Fiul Însuși va fi supus Celui care i-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” Nu este și pentru inimile noastre o mare bucurie, dacă ne gândim că deja astăzi suntem într-o legătură indisolubilă cu această Persoană slăvită?

Numele nou al lui Iosif

În vechime nu era neobișnuit ca un domnitor mare și puternic să dea un nume nou altor oameni: aceasta era expresia puterii nelimitate asupra supușilor săi. Numele dat lui Iosif, „Tafnat-Paneah”, înseamnă probabil: Salvator al lumii sau Susținător al vieții. Faptul că egiptenii au fost salvați de la înfometare și le-a fost păstrată viața se datora înțelepciunii lui Iosif. Egiptenii au confirmat mai târziu cu gura lor: „Tu ne-ai salvat viața” (Geneza 47.25). Și Iosif face aluzie la acest gând față de frații săi: „Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră... să vă păstreze viața printr-o mare salvare” (Geneza 45.7).

Pe lângă însemnătatea egipteană a numelui, există și o însemnătate ebraică: descoperitor de taine. Și aceasta este adevărat cu privire la interpretarea visurilor dată de Iosif. Lui Iosif i-a fost descoperită intenția lui Dumnezeu și el i-a putut-o comunica lui faraon pentru salvarea oamenilor.

Ambele semnificații ale numelui le găsim și cu privire la Persoana Salvatorului nostru. Cuvântul exprimat în Noul Testament prin „Mântuitor” cuprinde atât aspectul salvării, cât și cel al susținerii. Domnul Isus este „Mântuitorul lumii” (Ioan 4.42; 1 Ioan 4.14), dar El este și „Păstrător al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor” (1 Timotei 4.10).

El este prezentat în Noul Testament de mai multe ori ca și Mântuitor. El este Mântuitorul nostru cu privire la trecut, prezent și viitor. În Tit 3.4, 5 citim despre ceea ce a făcut El: „Dar, când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, ...ci după propria Sa îndurare”. În prezent „poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7.25). În viitor „Îl așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.20, 21). Toate acestea se referă la aspectul personal. Aspectul corporativ îl găsim în Efeseni 5. Domnul proslăvit în cer poartă de grijă de Adunarea Sa, prin faptul că o sfințește, o curăță, o hrănește și o îngrijește în dragostea Sa nemărginită (Efeseni 5.26, 29). Acesta este Mântuitorul tău și al meu!

Dar Domnul Isus este și Acela care a descoperit atât sfaturile lui Dumnezeu, cât și pe El ca Tată. „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor” (Ioan 17.6). El nu doar a descoperit sfatul lui Dumnezeu, ci, prin suferințele și moartea Sa, a pus temelia, ca toate intențiile de binecuvântare ale lui Dumnezeu să se poată împlini.

O soție pentru Iosif

Ca ultimă dovadă a bunăvoinței împărătești, să spunem așa, care încununa toate celelalte, faraon i-a promis lui Iosif o soție. Ea era o femeie deosebită, deoarece Asnat provenea din seminția preoțească. Tatăl ei era preotul din On (în grecește: Heliopolis), unul dintre cele mai mari lăcașuri de cult unde egiptenii jertfeau zeilor soarelui. Din Geneza 47.22 putem deduce că preoții ocupau o poziție importantă sub faraon. Dacă lui Iosif i s-a promis o soție din această seminție, atunci aceasta a fost o cinste deosebită în acele vremuri. Distincțiile și meritele primite până atunci au avut de-a face cu poziția lui Iosif. Cu Asnat a primit ceva pentru inima sa: o soție, căreia putea să-i dăruiască dragostea sa, o soție alături de el, în timp ce executa domnia asupra Egiptului și o soție care i-a dăruit doi fii, Efraim și Manase.

Asnat este o imagine a Adunării, care a apărut și se formează după înălțarea la cer și proslăvirea Domnului Isus.

Eva este o imagine a Adunării, care își datorează existența „somnului morții” celui „de-al doilea Adam”. Rebeca este o imagine a Adunării care este condusă prin Duhul Sfânt spre soțul ei. Așa cum Asnat a fost în legătură cu Iosif în timpul domniei sale, tot așa și Adunarea este legată inseparabil de Domnul proslăvit în cer. Dar nu numai atât – ea este iubită de El și va avea parte de domnia Sa universală.

Mântuitor și descoperitor de taine – ambele aspecte ale distincției precedente, pe care a primit-o Iosif de la faraon, stau în strânsă legătură cu ultima onoare, căsătoria cu Asnat. Domnul Isus Se îngrijește astăzi fără încetare și neobosit de Adunarea Sa. Ca Descoperitor de taine, El a fost Acela care i-a descoperit lui Pavel adevărul despre Hristos și Adunarea Sa.

Încheiere

Dacă am cugetat puțin la distincțiile, vredniciile și slăvile Domnului nostru, ne rămâne acum la încheiere numai doar urmarea îndemnului lui Iosif: „Istorisiți tatălui meu toată gloria mea” (Geneza 45.13).

Acesta este marele scop al lui Dumnezeu: El dorește să ne preocupe mereu și mereu și tot mai mult cu Persoana Fiului, „pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl” (Ioan 5.23). Cât de mult Se bucură Tatăl, când Fiul Său este onorat pe pământ! Noi putem face acest lucru deja acum. În curând îl vom face în mod public, spre proslăvirea Sa și spre bucuria noastră.

Ție, Domn glorificat, lăudat de mii de îngeri, Căruia neîncetat toți Ți vor da adorare, Ție și noi ne-nchinăm, căci Tu pentru noi murit-ai, Mântuirea dobândit-ai. Azi noi Te glorificăm! Sus, în slavă-a Te vedea cum Ți se dă adorare Și mărire pururea, e dorința noastră mare. Și acolo când vom sta veșnic proslăviți cu Tine, Va vedea în noi oricine, Doamne, numai slava Ta! clickbible.org